

og 1247—48 ser, hvad Folketingets Udvalg i det andet Tilfælde har spurgt om, og hvad derpaa er svaret. Vort Spørgsmaal paa dette Omraade lyder saaledes: „Kan de deltagende Lande, om de saa vil, uafhængig af hinanden vedtage Love, der begrænser Redernes Ansvar (Artikel 4—4) f. Eks. til visse Maksimumsydelser i Tilfælde af Død eller Invaliditet som Følge af Sammenstød, hvorved „den hele Erstatning“ (§ 1, 3die Stykke, 3die Linie) bliver et i de forskellige Lande ganske forskelligt Begreb?“ Det er et aldeles klart Spørgsmaal. Og paa dette Spørgsmaal modtog Udvalget følgende Svar, der findes Spalte 1247—48 i Tillæg B. Først svares der et bestemt „Ja“. Dertil føjes saa: „Det bemærkes dog herved, at det paa-tænkes ved en særlig Konvention om Rederes Ansvar at fastsætte bindende internationale Regler i denne Henseende, og at Behandlingen af denne Konvention er saa vidt fremskreden, at der kan ventes et Resultat i det kommende Aar“. Tilføjel-sen er altsaa noget, der ingenlunde afkræfter det første klare Svar, det rene Ja.

Men Folketingets Udvalg har været endnu forsigtigere. Det har spurgt sig selv: Hvad vil der ske i Landstinget, hvis Lovforslaget kommer tilbage dertil med den Ændring, Udvalget tænker paa at indføje, og som altsaa drejer sig om at begrænse Rederes Ansvar til et bestemt Beløb? Og her er det saa heldigt, at jeg i den Henseende kan henvise til selve Landstingsudvalgets Betænkning i forrige Samling, der ganske klart udtrykker, at man har ønsket en særlig Lovgivning, der netop skulde sigte paa en Udformning af den Konventionsbestemmelse, jeg talte om, Konventionens Art. 4, 4de Stykke. Det forekommer mig, at Folketingsudvalget har haft Grund til at tro, at naar Landstingsudvalget, som det udtrykte sig i Fjor, ikke gik videre, fordi man vidste, at det var under Overvejelse i Handelsministeriet at foreslaa Bestemmelser med Hensyn til Art. 4, 4de Stykke, saa maa denne Beslutning have bygget paa, at man har ment, at det ikke kunde hjælpe i Fjor at tænke paa at faa Tid til sammen med Ministeriet at forme et Forslag. Ærede Medlemmer vil erindre, at denne Sag var saa sent færdig fra Landstinget i Fjor, og at vi fik den her ned saa sent paa Samlingen, at vi ikke kunde naa til fuldføre Behandlingen. Folketingets Udvalg er altsaa gaaet ud fra, at vort Lovforslag i Aar ikke alene ikke vilde møde Modstand i Landstinget,

men at det tværtimod deroppe vilde blive modtaget med den varmeste Anerkendelse, at vi har brugt hele Samlingen i Aar til at overveje dette Spørgsmaal og til at fremsætte Forslag, der netop gaa i Retning af det, som Landstinget i Fjor om-talte som værende ønskeligt.

Jeg skal endnu nævne, at man ogsaa under Sagens Behandling i Landstinget har støttet sig til, at „den særlige Sagkunds-kab“ var gaaet imod Folketingets Opfattelse af dette Spørgsmaal. Men ogsaa her er det saa heldigt, at Folketingets Udvalg i Tide har tænkt paa, om den Om-stændighed, at Professor Grundtvig i de Svar, jeg oplæste før, i det ene Tilfælde har udtalt sig en lille Smule uklart eller i hvert Fald ikke saa klart, som han har gjort i det andet Tilfælde, skulde kunne vække Anstød i det høje Landsting. Men ogsaa her har vi følt os fuldstændig beroligede, idet det Ændringsforslag, som Landstinget i Fjor vedtog om at stryge § 2, 2det Stykke, er stik imod den højeste Sagkunds-kabs Ønsker og Hensstillinger i denne Henseende. Af Anmærkningerne til det i Fjor i Landstinget forelagte Lovforslag, Tillæg A. for 1911—12 Sp. 4781, ses det, at Danmarks delegerede har udtalt med Hensyn til § 2, 2det Stykke, at den her givne Regel skønnes at være en praktisk set nød-vendig Konsekvens af Bestemmelsen i Sø-lovens § 220, 3die Stykke, om solidarisk Ansvar for de skyldige med Hensyn til Personskade. De delegerede udvikler saa Sagen nærmere og slutter med, at det, der er foreslaaet om § 2, 2det Stykke, fore-kommer legislativt anbefalelsesværdigt. I Fjor var altsaa Landstinget ikke saa æng-steligt for at gaa imod den højeste Sagkunds-kab, som det er i Aar, idet det den Gang netop stillede Forslag om at gaa imod Sagkunds-kaben. Det forekommer mig da, at Folketingsudvalget og Folketinget har været berettiget til at tro, at Landstinget med Begærlighed og Glæde vilde tage imod vor Ændring.

Det Modsetningsforhold, der er mellem Landstingets Stilling i Fjor og i Aar, og den Paaberaabelse af den særlige Sagkunds-kabs Udtalelser, der har fundet Sted, kunde egentlig friste til nogle almindelige politiske Udtalelser. Jeg staar imidlertid som Ordfører for et Udvalgsflertal, der om-fatter tre forskellige Grupper, og jeg skal ikke falde for Fristelsen. Jeg skal kun paa Grundlag af, hvad jeg allerede har anført, anbefale dette høje Ting at stemme for Folketingsudvalgets Ændringsforslag. De Udtalelser, der er fremførte i det høje